

/EROS COP

*Saya Lopez
Ortega*

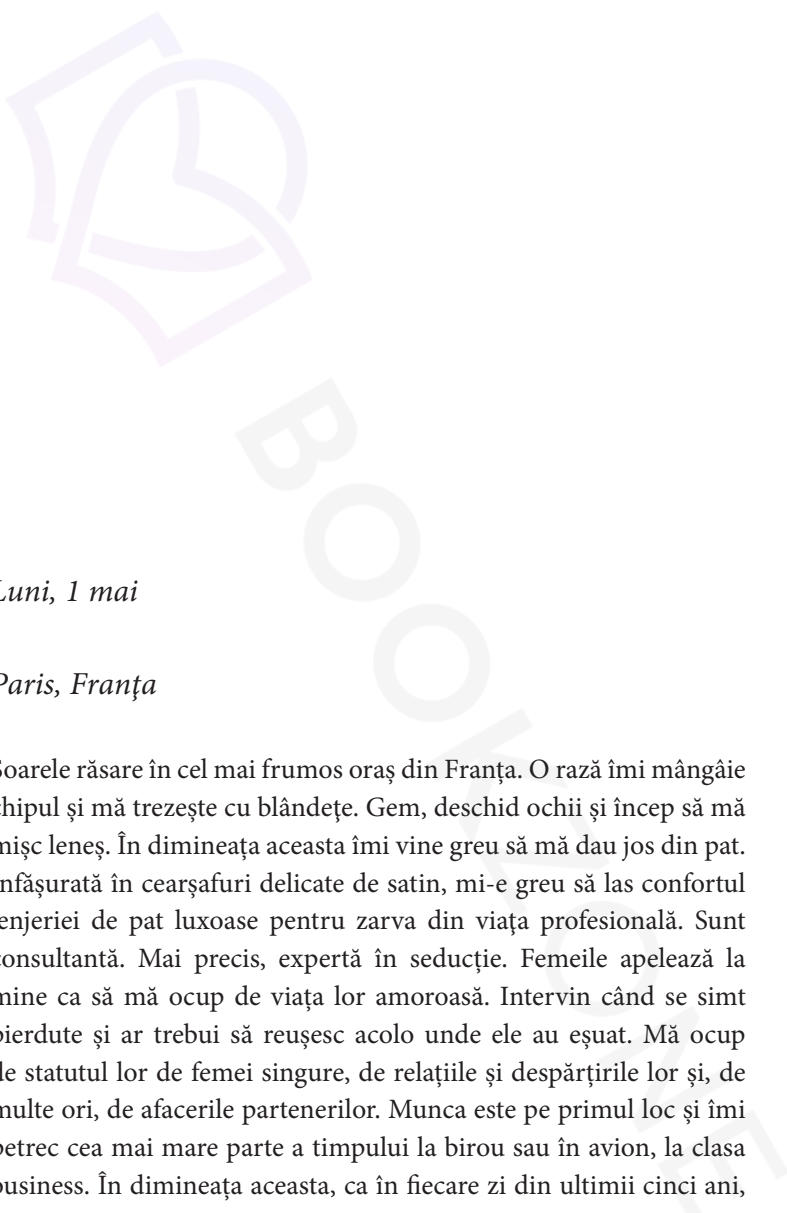
**Experta în
seducție**

Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

Capitolul 1

BOOKZONE

Luni, 1 mai

Paris, Franța

Soarele răsare în cel mai frumos oraș din Franța. O rază îmi mângâie chipul și mă trezește cu blândețe. Gem, deschid ochii și încep să mă mișc leneș. În dimineața aceasta îmi vine greu să mă dau jos din pat. Înfășurată în cearșafuri delicate de satin, mi-e greu să las confortul lenjeriei de pat luxoase pentru zarva din viața profesională. Sunt consultantă. Mai precis, expertă în seducție. Femeile apelează la mine ca să mă ocup de viața lor amoroasă. Intervin când se simt pierdute și ar trebui să reușesc acolo unde ele au eșuat. Mă ocup de statutul lor de femei singure, de relațiile și despărțirile lor și, de multe ori, de afacerile partenerilor. Munca este pe primul loc și îmi petrec cea mai mare parte a timpului la birou sau în avion, la clasa business. În dimineața aceasta, ca în fiecare zi din ultimii cinci ani,

mă pregătesc în grabă și mă îndrept spre una dintre cele mai mari firme de consultanță, pe care am înființat-o.

De cum intru în clădire, toată lumea se holbează la mine. Sunt experta în seducție, o știu toți, iar ceea ce fac îi intrigă. Femeile vor să apeleze la serviciile mele, iar bărbații își imaginează viața alături de mine. Descurajez oamenii și foarte puțini îndrăznesc să mă abordeze. Prin urmare, urc singură cu liftul până la biroul meu. La etaj, o găsesc pe cea mai mare admiratoare a mea, asistenta Marie. Mă iubește necondiționat, și îmi dedică întreaga ei viață. Desigur, uneori o suspectez că accesează aplicații matrimoniale în pauza de prânz, însă restul timpului ei îmi aparține în întregime. Îmi cară pungile de cumpărături, îmi duce costumele la curățătorie, îmi rezervă masa la restaurant, iar în fiecare dimineață se grăbește să-mi ofere un suc de portocale, mesajele și programul zilei.

— Bună dimineața, Baroneasă!

— Bună dimineața, Marie!

— Iată sucul de portocale, corespondența și programul de astăzi.

— Te ascult, Marie.

— Invitațiile pentru săptămâna aceasta sunt pe birou, aveți o urmărire după-amiază, prânzul cu consultanta fiscală, o întâlnire de dimineață, iar clienta #5399 se află deja în birou.

Perfect, va da startul festivităților. Clientele mele au întotdeauna solicitări fabuloase, iar eu sunt mereu foarte nerăbdătoare să le văd entuziasmul pe chip. Unele și-au retras economiile și au așteptat câteva luni pentru această primă întâlnire, iar întrevederea noastră le produce și mai multă bucurie pentru că nu m-au văzut niciodată. De îndată ce deschid ușa biroului sunt îmbătătită de parfumul revigorant pe care îl emană și care se întâmplă să-mi hrănească în mod plăcut egoul.

— Bună dimineața, Aurelie!

Aurelie, clienta #5399, un număr printre multe altele.

— Bună dimineața, Baroneasă!

— Te rog, nu te ridica.

Stă pe unul dintre scaunele pentru oaspeți din fața biroului meu și mă contemplă cu scrupulozitate, într-o tăcere prelungă. Mă așez și eu pe scaunul directorial și profit de uimirea ei pentru a-mi organiza instrumentele de lucru: un laptop argintiu-mat, un smartphone și un teanc de dosare ale clientelor, pe care le așez cu grijă pe biroul din sticlă securizată.

— Era să uit! exclamă ea în timp ce aproape își bagă capul în geantă.

Ridic surprinsă din sprâncene. Există ceva care merită mai multă atenție decât propria-mi persoană?

— Scuze... ați vrea să o semnați pentru mine?

Mă simt ușurată. Este o cărticică de succes, scrisă de mine. Aș putea adăuga faptul că sunt destul de mândră de ea, am publicat-o anonim și a scăpat atenției presei.

— Cu plăcere.

Iau unul dintre stilourile de oțel de pe birou și semnez prima pagină cu inițiala pseudonimului, fără a adăuga niciun cuvântel de afecțiune. Simpla mea prezență e deseori suficientă pentru a le satisface.

— Recunosc că am devorat-o! Sfaturile dumneavoastră au fost atât de utile! Sunteți cea mai mare sursă de inspirație pentru mine! Sunt atât de încântată că mă aflu în biroul dumneavoastră! Și sunteți așa de frumoasă... Putem să facem un selfie împreună?

— Aurelie, programările sunt pentru cliente, nu pentru fane. Ești o clientă sau o fană?

— Nu știu... ambele! presupune ea ținându-și strâns „biblia“.

— Nu, trebuie să alegi. Dacă ești clientă, comportă-te ca atare. Dacă ești o fană, asistenta mea va fi nevoită să-ți arate ieșirea.

— Atunci sunt o clientă.

— Te poți controla?

— Pot s-o fac.

— Ești sigură?

— Sigur, uitați.

Pune capodopera mea la loc în geantă.

— Mă controlez.

Sper, pentru binele ei.

— Promit!

Cu riscul de a se trezi dată afară pe ușă, spune:

— Sunt gata.

Bine.

— Întâlnirea de astăzi îmi va oferi ocazia să-ți evaluez situația personală. O să-ți pun o serie de întrebări și mă aștept la răspunsuri exacte. Apoi, îți voi propune o soluție care-ți va permite să-ți atingi scopurile. Ești liberă să accepți sau să refuzi.

— Accept.

— O alegere bună.

Rareori se întâmplă ca unele să refuze, iar în final ajung să regret.

— Aveți toată încrederea mea!

Minunat.

— Așadar, spune-mi cum se numește ținta.

— Ținta?

— Tânărul pentru care te afli astăzi aici.

— A, aăă... David.

Iat-o, la fel de roșie precum talpa pantofilor mei stiletto. Ceea ce sugerează cu certitudine că deja și-a imaginat mai multe împreună cu el: o plimbare pe plajă, o declarație, o nuntă, o casă cu două etaje, patru copii și trei mașini în garaj.

— Spune-mi mai multe.

Ridică evaziv din umeri.

— Să zicem că-mi place de el.

— Îți place de el?

Își mângâie degetele într-un gest senzual când vorbește despre el, dar *il place*.

— Da, îmi place de el.

— Apelezi la o expertă în seducție, ale cărei servicii costă o avere, pentru un tânăr pe care, citez, *il placî?*

— Să zicem că-l plac mult.
— Mai degrabă, să zicem că ești îndrăgostită nebunește de el.
— Dacă doriți, da.
— Nu. Ești îndrăgostită nebunește de el. Acceptă asta, fii clară cu tine însăși.

— Bine, recunosc, sunt îndrăgostită de el!

Își mușcă buza, iar eu notez în computer că această clientă prezintă un ușor grad de dependență emoțională.

— Descrie-mi-l.

— E blond, înalt, athletic.

Spune tânăra slăbuță, scundă. Teribilă nepotrivire.

— De fapt, e foarte chipeș...

Simplu spus, narcisist, mândru și încrezut.

— ...și singur! se repede ea cu naivitate în privire.

Iată cel puțin un punct care nu va împiedica câștigarea țintei.

— Sunteți la aceeași facultate?

— Suntem la același curs de istoria artei.

— Cât de des?

— De trei ori pe săptămână și mai sunt și clase de seară, dar el nu vine întotdeauna la ele.

Degetele îmi joacă pe tastatură, iar notițele curg. Scriu că amândoi folosesc același amfiteatru care, deși e plin cu peste cinci sute de studenți, rămâne un potențial loc de întâlnire. Notez că mediul este propice pentru interacțiune, că vom fi capabile să creăm mai multe situații de *contact vizual* și să creștem exponențial dorința dintre cei doi protagoniști. Post scriptum: cu condiția s-o facem să fie dorită.

— Vă cunoașteți?

— Un prieten ne-a făcut cunoștință.

— Cum comunicați?

— Prin mesaje sau ne scriem pe Messenger.

Ce bucurie să mai am de-a face cu relațiile amoroase platonice ale unei puștoaice de 17 ani.

— Uneori am senzația că flirtăm, dar nu sunt sigură.

Ce prostie!

— La vârsta ta ar trebui să poți să vezi lucrurile în perspectivă, nu crezi?

— Păi, nu sunt singura fată căreia îi face complimente.

Îi înmânez un pix și o foaie de hârtie.

— Scrie datele de conectare la contul tău de Facebook.

Vom analiza profilul psihologic al acestui lingușitor.

— Să-mi lași și telefonul mobil. Preiau eu conversațiile în următoarele ore.

Sigur că nu.

— Îl vei recupera de la asistenta mea în această după-amiază. Apoi te duci acasă să te aranjezi, pentru că vei merge la întâlnire cu David. Marie îți va trimite un mesaj cu toate detaliile.

— Nu așa a fost înțelegerea...

— Dar care a fost înțelegerea?

— Nu știi, zice ea înecându-se în timp ce își dă o șuviță după ureche. Am crezut că întâi o să mă ajutați să am mai multă încredere în mine.

La ce bun?

— Astfel de consiliere te-ar costa o avere. Iau în calcul starea ta financiară și ne scutesc pe amândouă de o pierdere de vreme.

— M-ați luat pe nepregătite, nu mă așteptam la asta.

Sigur că se așteptase, să nu facem pe naivele.

— Acesta este motivul pentru care ai venit.

— Da, dar nu sunt pregătită pentru o întâlnire.

— Vin și eu. De multe ori conduc întâlnirile.

Pentru propria-mi plăcere.

— Îmi pare rău, n-o fac.

— Aurelie, e acum ori niciodată. De fapt, se va întâmpla în această după-amiază. Marie îți va da o listă cu recomandări ce vor asigura succesul întâlnirii. În plus, prânzul trebuie să fie ușor, nici îmbelșugat, nici condimentat. Ideea e să eviți balonarea, refluxul gastric și reflexul faringian.

— Cred că nu mă simt prea bine.

Își lipește palma în dreptul inimii și trage adânc aer în piept.

— E normal, pulsul crește. În câteva minute obrații tăi se vor înroși foarte mult.

E principiul vasodilatației, un mecanism natural ce permite vaselor de sânge să-și mărească diametrul.

— Dar de ce?

— E o consecință directă a accelerării pulsului care, la rândul lui, e asociat cu teama ta. Dar nu-ți face griji, Marie îți va da niște *Fenty Beauty*¹ pentru a ascunde toate astea.

— Nu, nu, nu, chiar nu mă simt bine!

Trage cu putere de gulerul bluzei și își face disperată vânt cu mâna. Prin urmare, decid să închei întrevederea.

Apăsă butonul de apel care comunică cu biroul asistentei, iar ea își face apariția într-un minut în încăperea, cu profesionalism impecabil.

— Da, Baroneasă.

— Marie, ai grijă de Aurelie, te rog. Dă-i două Xanax și dosarul ei să ajungă la Sophie.

— Da, Baroneasă.

— Aurelie, ne vedem după-amiază. Nu-ți face griji, totul va fi bine.

Pleacă pe cât de repede a intrat. Sfâșiată între dorința intensă de a-și trăi basmul și teama de neînvins de a-l înfrunța. Cât despre mine, pot să prevăd cu ușurință rezultatul dezastruos al unui flirt adolescentin, dar, pentru a-mi liniști conștiința, accesez totuși pagina de profil de Facebook a țintei noastre. Evident, suspiciunile mele sunt imediat confirmate. Interesul lui pentru clienta mea nu are nimic nobil. Are numeroase prietene de sex feminin, jumătate dintre ele fiind etichetate pe fotografiile făcute la petreceri, la beție, iar fiecare conversație dezvăluie un narcisist pervers. Se comportă exact ca un distrugător de inimi și chiar este unul.

1 Firmă de cosmetice lansată în 2017 de Rihanna. (N.r.)

O voi arunca pe clienta mea în brațele lui, el o va distruge psihologic, ea va pica examenele finale din cauza depresiei și va da vina pe mine pentru mizeria în care se va afla, pentru care va fi plătit 5 000 de euro. O avere pentru ea, un pardesiu Burberry pentru mine. Ar trebui să împiedic această relație sau să-i ofer acestei puștoaice visul pe care și-l dorește împlinit? Dilema cu care mă confrunt zilnic.

Capitolul 2

BOOKZON.E

Luni, 1 mai, ora 10:00

- Baroneasă, fetele Ingalls vă așteaptă în sala de ședințe.
- Mulțumesc, Marie.

Fetele Ingalls sunt un grup de roșcate cu ochelari cu lentile bifocale, care se îmbracă după moda anilor '70. Le numesc așa după Laura Ingalls, personaj emblematic ce întruchipează în mod genial naivitatea și inocența. Sunt celibatate convinse, care visează la relații amoroase. Întotdeauna dornice de un sfat, nu ezită niciodată să-și scoată cărțile de credit ca să cumpere tot felul de servicii de consiliere. Prin urmare, mă întâlnesc cu ele în fiecare zi de luni în sala de ședințe unde stau una lângă alta și se uită la mine cu ochi mari în timp ce se agață cu înverșunare de MacBook-uri.

Întotdeauna savurez aceste întâlniri din diminețile de luni. Ocazia perfectă pentru mine să port costume noi și să mă plimb prin încăpere ca o prezentatoare de televiziune. Știu prea bine că sunt un

model pentru aceste tinere și sunt deosebit de mândră de admirația pe care o afișează când intru în sala de ședințe — capetele se întorc simultan, inimile bat nebunește, pupilele se dilată, iar tăcerea întinde covorul roșu în fața mea.

— Bună dimineața, doamnelor!

— Bună dimineața, Baroneasă! strigă laolaltă.

— Reamintire a lecției numărul unu: bărbaților le plac femeile mândre. Concluzie: nu alergați niciodată după ei pentru că nu e eficient. Lecția numărul doi: trebuie să le dați un motiv întemeiat să vă curteze. Acest motiv este aspectul vostru. Este ambalajul vostru și imaginea cu care vă afișați. De aici, schimbarea de aspect prin care veți trece în această după-amiază.

— Mă scuzați, Baroneasă..., mă întrerupe brusc cea mai puțin timidă dintre ele. Schimbarea de aspect este cu adevărat necesară?

Dată fiind imaginea patetică și de tot râsul pe care o transmit bărbaților, este mai degrabă o chestiune de supraviețuire. Deontologia mă forțează însă să utilizez cuvinte mai cumpătate...

— Nu sunteți singure pe piață. Competiția e acerbă, așa că trebuie să ieșiți în evidență.

Ridică mâna.

— În ce fel?

— Uitați-vă la mine, spun cu autoritate în glas punându-mi mâinile în șolduri.

— Eu...

Își mută privirea de colo-colo.

— Ce vezi?

— Experta în seducție?

— Ce altceva?

— O brunetă atrăgătoare îmbrăcată în Armani?

— Ce exprimi?

— Sunteți așa de elegantă! exclamă ea cu venerație.

— Iată, trebuie să vă remarcați prin eleganță și subtilitate pentru că atrageți ceea ce sunteți.

Adică pe nimeni, de aici și celibatul fără sfârșit.

— Nu sunteți orice femeie, ci acea femeie.

Cel puțin...

— Acesta este mesajul pe care trebuie să-l transmiteți.

M-am făcut suficient de înțeleasă? Atât de multă speranță este în privirea celor care vor să arate ca mine. Sunt oare conștiente că nu vor reuși niciodată? Să le spun sau să las viața să se ocupe de asta?

Se aude un bip.

Marie e pe linia unu.

— Baroneasă, aveți un apel din New York.

— New York?

Nu cunosc pe nimeni acolo. Cine mă poate suna din New York?

— Persoana spune că este urgent.

Se pare că această chestiune mă intrigă îndeajuns pentru a mă face să întrerup întâlnirea.

— Transferă apelul în biroul meu, mă duc acolo.

— Da, Baroneasă.

— Doamnelor, va trebui să scurtăm întâlnirea de astăzi. Asistenta mea vă va comunica tot ce implică schimbarea aspectului vostru. Între timp, vă las să vă bucurați de croissant și cafea, vi le-am pus cu generozitate la dispoziție.

Mutrele lor îmbufnate reflectă clar ceea ce gândesc, totuși niciuna nu obiectează. Asta nu face decât să le demonstreze personalitățile slabe.

— Baroneasă, aș vrea să vă cer o favoare, șoptește dintr-odată una dintre ele, care stă în dreptul ușii.

Inutil să spun că îndrăzneala ei merită atenție.

— Ascult, spun fără a uita să afixez o expresie severă, întrebătoare, ceea ce o face să se înroșească instantaneu ca o tomată.

— În acest weekend, iau cina cu părinții mei. Aș vrea să știu dacă puteți găsi un bărbat care să mă însoțească.

— Sigur, am așa ceva chiar în geanta mea Vuitton.

— Sunteți experta în seducție. Am crezut că face parte dintre abilitățile dumneavoastră, spune cu vocea tremurândă și o privire stoică falsă.

— Treaba mea este să simplific modul în care interacționați cu bărbații, astfel încât, pe termen lung, să vă puteți ocupa de propriile relații amoroase. Cu riscul de a te dezamăgi, nu am o rețea de gigolo.

— Dar ați răspuns favorabil uneia dintre fetele din grup, spune ea și roșește fără a avea curajul să mă privească drept în ochi.

— Cui?

— Lui Emilie. I-ați oferit un bărbat care s-o escorteze la o nuntă.

— Într-adevăr. A fost un actor. Cu alte cuvinte, un serviciu plătit. Nimic altceva decât o strategie pentru a-l face gelos pe fostul iubit.

— Prin ce e diferită cererea mea de a ei?

Chemați pompierii, pare să-i ia foc gâtul.

— Actorii pe care îi punem la dispoziție nu au decât rolul de a îmbunătăți imaginea femeii în fața bărbaților ceea ce este un caz de forță majoră.

— Nu mi-am văzut părinții de șase luni, chiar se așteaptă la vești bune. Țsta nu e un caz de forță majoră?

— Din nefericire, problemele tale de familie nu mă privesc.

Salut, totuși, curajul pe care l-a avut pentru a mă înfrunta.

— Vă implor, Baroneasă, dați-mi voie să păstrez aparențele.

Să păstreze aparențele... toate vor asta. Sunt foarte îngrijorate de imaginea pe care o transmit familiei lor, iar întoarcerea în orașul natal le îngrozește. Cinele sunt adevărate procese de inchiziție în timpul cărora nu trebuie doar să-și recunoască statutul de femeie singură, ci și să-l explice. Ceea ce nu pot face. Când erau mai tinere și-au imaginat un viitor ideal, iar acum prezentul nu conține nimic din ceea ce au planificat — niciun avocat corporatist, niciun dentist, niciun scriitor de renume... Viața lor amoroasă este ca deșertul

Sahara și, prin urmare, trebuie să mimeze fericirea din moment ce nu pot fi cu adevărat fericite.

— Bine.

Starea ei emoțională nu mă întristează în mod special, însă aparatul dentar mă deranjează foarte mult.

— Serios?

— Stabilești detaliile cu Marie.

Ochii îmi sclipesc. Un roșcat va face treaba.

— Nu știu cum să vă mulțumesc!

— Poți începe prin a te da la o parte ca să trec.

— Desigur, îmi pare rău!

Deschide în cele din urmă nenorocita de ușă, iar eu trec grăbită prin holul lung ce duce în biroul meu, sperând că persoana care a sunat din New York nu a închis telefonul. Ar putea fi un prilej de afaceri fără precedent și nu sunt genul de persoană care ignor oportunitățile ce îi ies în cale.